

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

10 λεπτά τὸ φύλλο λεπτά 10

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, διὰ Πραχτο-
ρεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

Αὐτὴ ἡ ταχτική τοῦ εἰπεῖν καὶ ἐλάλησαι, ἀμαρ-
 τίαν οὐκ ἔχον καρδὸς νὰ ζωογονηθῇ πᾶν ἀπὸ τοὺς
 δικοὺς μας. Τὸ νὰ λῆμν τὸ καλὸ, δὲ σημαίνει τι-
 ποτα. Νῆναι εὐκοῦν δουλιὰ καὶ καμιά ὠφέλεια δὲ
 φέρνῃ νὰν τὸ ἐνεργοῦμεν τὸ καλὸ, εἶναι τὸ πᾶν.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ φιλολογικὸ περιοδικὸ μας, γραμμένο (ἔξω ἀπὸ λιγοστὲς τοῦ σελίδος γιὰ τὴν ὥρᾱ) σὲ καθάρια δημοτικὴ, μᾶς ἤρθε τούτες τίς μέρες γιὰ μπουκαμάς πρωτοχρονιάτικος ἀπ' τὴν Ἀλεξάνδρεια. Ὁ τίτλος τοῦ «Σεράπιον», τὸ τὴν πώμα καὶ τοῦ χαρὰ θεοῦ καὶ τὰ περιεχόμενά του, πρωτότυπα καὶ μεταφρασμένα, ὅλα πέρα πέρα δικαχεῖτ. Τέτιο περιοδικὸ δὲν τὸ χάρηκε ὡς τὴν ὥρᾱ, ἡ πόλῃ μας, ἡ ἐστία δὲ τῶν φίλων, καὶ νά, ποῦ ἡ Ἀλεξάνδρεια ἔρχεται νά μᾶς βάλει τὰ γυαλιά. Ἐκδότες τοῦ εἶναι παλαιοὶ καὶ ἀγαπημένοι συνεργάτες τοῦ «Νουμά», παιδιὰ φωτισμένα καὶ ἀληθινὰ προοδευτικά, ποῦ ἱποτραβήχτηκαν ἀπὸ τὴ «Νεα Ζωή» τῆς Ἀλεξάνδρειας, γιατί καὶ μέσα οἱ δασκάλοι ἀκόμα σαλεύουν τὴν οὐρίστα τους.

Νά, καὶ τὰ περιεχόμενα τοῦ Α' φυλλάδιου : Πέτρος Μάννη, Σαράπιον (ποίημα). Ν. Νικολαΐδη, Ἱστορίαι μιᾶς ἀγάπης (δῆγμα). Μ. Maeterlingk Ὁ θάνατος τοῦ Τινταγκιά (δῆγμα). Τάκη Σαρακηνῶς Ἦὸς τραγουδοῦσε ἓνα φάντασμα (ποίημα). Κ. Τσαγκαράδης, Ὁ κρυμμένος ἔρωτας (δῆγμα). Remy de Gourmont Τέχνη καὶ Τυδέλλα (μελέτη). Πάβλου Ζήρα, Ἡ εὐκλείη τῆς μάννας (δῆγμα). Ruskin καὶ Leopardi Σκέψεις. Χρ. Ζαεθοῦ Στὸν ἥσικο τοῦς σκυιάς (κριτικὴ). Ἐγὼ καὶ μιὰ φωτοτυπία μπροστὰ, μπροστὰ, τὴν «Κατωφεύα μπόλις», σπουδὴ τοῦ ζωγράφου Ν. Κ. Νικολαΐδη.

‘Ο Πλάτωνας τὸ κοίταζε συχνὰ τὸ ἀστὲρ τῶν Μάρων
Κ' ἐκρυφορώταγε γι' αὐτὸ τὸ θεῖο τοῦ λογισμοῦ...

ΓΙΑΤΡΟΣ. — Καλλίτερα, πολύ καλλίτερα και πρέπει να μείνη ὅλο τὸ καλοκαίρι ἐκεῖ... Ἄς εἶναι. Γιὰ τὰ παλιὰ τὰ χρέη οὔτε σκέπτομαι κ' ἐν, διότι αὐτὸς ποὺ τοῦ τὰ χρωστῶ, μοιλονότι παίρνει τόκους· ὑπέρρογκους, εἶναι κατὰ βάθος καλὸς καὶ μὲ περιμέλει στὰς λήξεις. Φυσικὰ πάντα πληρώνεται. Αὐτὲς ὅμως ὁ τωρινὸς τῶν 1250 δρ. εἶναι φοβερός. Νομίζεις, ὅτι ἔχει ἓνα μῖσος ἑκατόνττον μου. Στὴ

ΠΑΤΡΟΣ. — Τί νά κάμω, Θεέ μου ! Καί ποῦ τοῦ ὑπεσχίθηκα, ὅτι ὠριμένως σήμερα θά τὸν πληρώσω. Σὲ λίγο θ' ἔρθῃ, καὶ ἂν δέν πληρωθῇ θά σηκώσῃ τὰ ἐπιπλά. Γιὰ φαντάσου ! Μ' ἔρχεται νὰ τρελλαθῶ. (Χτυπᾷ τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξόπορας).
 Ἄ ! ... (Τρέχει καὶ ἀνοίγει. Ἀπὸ μέσα ἀκούεται ὁ παρακάτω διάλογος).

ΓΙΑΤΡΟΣ, ΚΩΣΤΑΣ, ΝΙΚΟΣ.

ΓΙΑΤΡΟΣ. Μὴ δὲ σκέπτεσαι, παιδί μου, ὅτι
θῶλη σήμερον ὁ δικαστικὸς κλητὴρ καὶ θὰ σηκώσῃ
τὰ ἐπιπλα... μοῦ τὸ ἐδόηλως παστρικά. Πῶγχι ἤρρα
καὶ τὸν δικαστὴ καὶ μοῦ εἶπε: «Τί νὰ σὰς κάμω;
Δὲν μπορῶ νὰ περιμένω πια. Τί θὰ πῇ αὐτό! Δὲν
εἶναι κατὰστατος αὐτὴ! Πρέπει νὰ τελειώνωρνε.
Ἀναβολὴ σ' ἀναβολή. Ὅπως ἔχεις ἐσὺ τὰς ὑπο-
χρεώσεις σου, ἔγωγ· ἐγὼ τὰς ἰδικάς μου, καὶ ἂν
ἐγὼ δὲν εἰσπραξῶ ἐκεῖνα ποῦ μοῦ ἀρεῖλουν, θὰ μὲν